

Ad spm. nr. S 1548

Fra socialministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tom Behnke stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne side 5269, lød således:

Til socialministeren (19/3 99) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvordan kan det lade sig gøre, at bedsteforældre kan tilbageholde et barn mod forældremyndighedsindehaverens ønske om at få barnet tilbage, og hvordan kan det lade sig gøre, at kommunen godkender, at barnet forbliver hos bedsteforældrene, selv om bedsteforældrene ikke har plejetilladelse, og hvordan kan kommunen pålægge forældremyndighedsindehaveren at betale børnebidrag, når denne ønsker barnet tilbage?«

Supplerende svar (10/9 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har fra Justitsministeriet modtaget følgende vedrørende muligheden for at pålægge forældremyndighedsindehaveren at betale bidrag i den nævnte situation:

»Justitsministeriet har ligesom Socialministeriet forudsat, at der i spørgsmålet sigtes til situationer, hvor forældremyndighedsindehaveren oprindeligt har anbragt barnet i privat familiepleje hos bedsteforældrene uden kommunens medvirken.

Ifølge § 13 i børneloven er forældrene hver for sig forpligtet til at forsørge barnet. Opfylder den ene af forældrene ikke sin forsørgelsespligt, kan statsamtet efter ansøgning pålægge denne at betale bidrag til barnets underhold.

Det er således statsamterne og ikke kommunerne, der har kompetence til at fastsætte bidrag.

Det er ifølge § 18, stk. 2, den, der afholder udgifterne ved barnets forsørgelse, der kan kræve bidraget fastsat. Det er et krav, at den pågældende har forældremyndigheden over barnet eller lovligt har barnet i pleje.

Begrebet »lovlig pleje« er ikke nærmere defineret i loven, men efter Justitsministeriets opfattelse vil en plejefamilie have barnet i lovlig pleje, når kommunen efter servicelovens § 64, stk. 4, beslutter at forlænge barnets ophold hos plejefamilien.

Kommunen eller bedsteforældrene - alt efter hvem, der afholder udgifterne til barnets forsørgelse - vil derfor kunne anmode statsamtet om at fastsætte bidrag.«

Spm. nr. S 3037

Til indenrigsministeren (31/8 99) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvordan kan det være, at Norge har langt større succes med at hjemsende kosovoalbaniere, end Danmark har, og hvad vil ministeren gøre for at leve op til f.eks. Norges effektivitet?«

Begrundelse

På nuværende tidspunkt har Danmark kun formået at få ca. 17 pct. af kosovoalbanerne til at vende hjem, mens tallet for f.eks. Norge er på 40 pct.

Svar (14/9 99)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Udlændingestyrelsen har oplyst, at Danmark i alt har modtaget 2837 nødstedte personer fra Kosovo. Af disse har indtil nu 935 personer søgt om repatriering. Pr. 7. september 1999 er 738 personer repatrieret til Kosovo.

Ansøgninger om hjælp til repatriering efter Kosovonødloven behandles af Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen har oplyst, at ansøgninger om repatriering behandles straks. Det kan dog blive nødvendigt at indhente visse yderligere oplysninger, f.eks. i forbindelse med ansøgninger om hjælp til erhvervsudstyr og medicin. Omkring 60 personers tilbagevenden til Kosovo beror på yderligere oplysninger i forbindelse med deres ansøgning om hjælp til indkøb af erhvervsudstyr og medicin.

Når en ansøgning om repatriering er behandlet i Udlændingestyrelsen, vil der kunne opstå en kort ventetid, før den pågældende kan udrejse af landet, indtil Udlændingestyrelsen har benyttet alle pladser i den flyvemaskine, der skal bringe den pågældende tilbage til Kosovo.

Udlændingestyrelsen har tillige oplyst, at Norge har modtaget 6039 nødstedte personer fra Kosovo. Af disse har 2830 personer søgt om